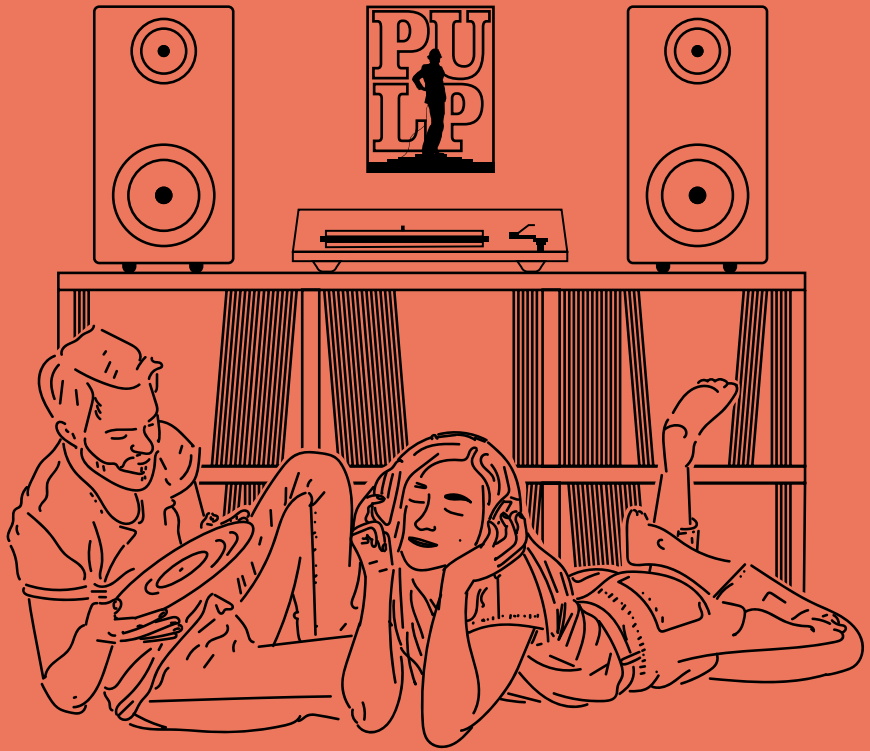

Holly Brickley

ΚΡΥΦΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΜΥΡΣΙΝΗ ΓΚΑΝΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΡΥΦΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Σεπτέμβριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Holly Brickley, *Deep Cuts*, Crown 2025

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμτζλάν

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Επιμέλεια κειμένου – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Αλεξάνδρα Δένδια

© 2025, Holly Brickley

© 2025, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4544-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84544

Κ.Ε.Π. 6102, κ.π. 22297

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Holly Brickley

ΚΡΥΦΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μυρσίνη Γκανά

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Για τον Ντάνι

Sara Smile

Με πέτυχε να τραγουδάω στον σκοπό κάποιου σαχλο-
τράγουδου. Ήταν το 2000, οπότε μπορεί να σκε-
φτεί κανείς άπειρα αδιάφορα χιτάκια: πιθανότατα κάποιο
boy band, κάποια έφηβη με κοντό μπλουζάκι ή κανέναν
μυώδη τύπος που ακούγεται λες κι έχει βουλωμένη μύ-
τη. Περίμενα το ποτό μου στο μπαρ, στην κοσμάρα μου·
δεν είχα καν συνειδητοποιήσει ότι τραγουδούσα, μέχρι
που έπιασα το χαμόγελό του με την άκρη του ματιού μου
και ντράπηκα όσο δεν πάει – ήθελα να ανοίξει η γη να
με καταπιεί.

«Άθλιο τραγούδι» του είπα προσπαθώντας να το παίξω
άνετη. «Αλλά κολλητικό».

Γνωριζόμασταν με εκείνον τον ακαθόριστο τρόπο που
ξέρεις άτομα στο πανεπιστήμιο χωρίς να έχετε συστηθεί
ή να έχετε μιλήσει ποτέ. Τζόι τον φώναζαν, όμως απο-
φάσισα επιτόπου ότι δεν του ταίριαζε το υποκοριστικό.
Πρώτα απ' όλα, ήταν πολύ ψηλός. Ακούμπησε τον αγκώ-
να του στο μπαρ και είπε: «Μπορεί όμως να είναι ποτέ
πραγματικά άθλιο ένα κολλητικό τραγούδι, αν είναι πραγ-
ματικά κολλητικό;».

«Ναι» απάντησα.

«Μα την κάνει τη δουλειά του» είπε. «Είναι αποτελεσματικό. Είναι πιασάρικο».

«Και ο Ντικ Τσέινι* είναι αποτελεσματικός» του απάντησα. «Και οι Ναζί ήταν πιασάρικοι».

Να το πάλι αυτό το πλατύ χαμόγελο.

Ο μπάρμαν έσπρωξε την μπίρα προς το μέρος μου κι εγώ την άρπαξα λες και μου έσωζε τη ζωή. Ακούμπησα το παγωμένο ποτήρι στο μάγουλό μου. Το τραγούδι τελείωσε και η βαβούρα του μπαρ κάλυψε το κενό του ήχου: πάγος που χτυπούσε στο σέικερ, δίσκοι σάφλμπορντ που συγκρούονταν, ένα ζευγάρι καθισμένο στην μπάρα που φώναζε απογοητευμένο σε μια τηλεόραση στερεωμένη πάνω από το κεφάλι του μπάρμαν. Ο Τζο παράγγειλε ένα ποτό και άρχισε να βγάζει κάτι τσαλακωμένα χαρτονομίσματα από την τσέπη του τζιν του. Ήμουν έτοιμη να επιστρέψω στο σεπαρέ μου, όταν άρχισε να παίζει το «Sara Smile» των Hall and Oates κι εκείνος έβγαλε έναν αναστεναγμό.

«Πόσο τέλειο τραγούδι». Πέρασε το χέρι του μέσα από τα σκούρα, πυκνά σγουρά μαλλιά του και το έσυρε αργά προς το μάγουλό του καθώς άκουγε.

Hall and Oates! Τους λάτρευα τους Hall and Oates! Ήταν σπάνιο να τους επιλέξει κάποιος στο τζουκμπόξ

* Richard Bruce «Dick» Cheney (1941-): Αμερικανός πολιτικός, μέλος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, που υπηρέτησε ως ο 46ος Αντιπρόεδρος των ΗΠΑ (2001-2009). (Σ.τ.Ε.)

εκείνη την εποχή – ένα συγκρότημα με ήχο της δεκαετίας του '80 που οι περισσότεροι άνθρωποι που ήξερα θεωρούσαν κάπως σαχλό, πολύ πρόσφατο για να το ακούσει κανείς νοσταλγικά, αν και αυτό σύντομα θα άλλαζε. Ακούμπησα στην μπάρα δίπλα του και άκουσα τον υπέροχο, αισθησιακό πρώτο στίχο.

«Βασικά» του είπα, γιατί δεν μπορούσα να συγκρατηθώ «θα το έλεγα τέλεια ηχογράφιση, τέλειο κομμάτι. Όχι τέλειο τραγούδι». Κατάλαβα ότι το έπιανε πάνω κάτω, παρ' όλα αυτά το εξήγησα περαιτέρω, λεπτομερώς, les και επρόκειτο για καμιά φοβερά πολύπλοκη ιδέα: «Ένα τέλειο τραγούδι έχει πιο γερά θεμέλια. Στίχους, συγχորδίες, μελωδία. Μπορεί να παιχτεί διαφορετικά, να ηχογραφηθεί από άλλο παραγωγό και σχεδόν πάντα θα είναι καταπληκτικό. Το “Both Sides, Now”, ας πούμε –και σόρι που γίνομαι αυτό το κορίτσι σε κάποιο μπαρ που μιλάει για την Τζόνι Μίτσελ–, οποιοσδήποτε τραγουδιστής που δεν είναι εντελώς χάλια μπορεί να το διασκευάσει και ακούγοντάς το θα ανατριχιάσεις, σωστά;».

Ήταν παρακινδυνευμένο να υποθέσω ότι ήξερε το τραγούδι, αλλά αμέσως κατένευσε. «Φουλ».

Έσκυψα για να αποφύγω τη μασχάλη ενός ψηλού τύπου που έπαιρνε το ποτό του από τον μπάρμαν. Τα μάτια του Τζο όμως παρέμειναν καρφωμένα πάνω μου, σαν προβολείς, οπότε συνέχισα. «Το “Sara Smile” όμως... Μπορείς να φανταστείς οποιοδήποτε άλλο εκτός από τον Ντάριλ Χολ να το τραγουδάει έτσι ακριβώς όπως το είπε εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα;»

Ο Τζο τέντωσε το αυτί του. Ο Ντάριλ Χολ απάντησε με ένα μακρόσυρτο, κομψό ριφάκι.

Κούνησα το δάχτυλό μου στον αέρα ακολουθώντας τη μελωδία. «Βλέπεις; Το ωραιότερο σημείο του κουπλέ είναι όταν κάνει τσαλίμια με τη φωνή του. Ένα τέλειο τραγούδι –μιλάμε για την ποπ-ροκ σκηνή προφανώς– μπορεί να βελτιωθεί με τους φωνητικούς αυτοσχεδιασμούς ή να καταστραφεί από αυτούς. Αλλά δεν μπορεί να βασίζεται αποκλειστικά στα φωνητικά τσαλίμια».

Ο Τζο δεν έμοιαζε ούτε έτοιμος να με ειρωνευτεί ούτε να βαριέται και αυτές ήταν συνήθως οι αντιδράσεις που εισέπραττα όταν ξεκινούσα τέτοιες αναλύσεις. Δεν άρχισε να μου κάνει κήρυγμα για τον σχετικισμό σχηματίζοντας με τα δάχτυλα εισαγωγικά στον αέρα όταν έλεγε «καλή μουσική» ούτε τίποτα τέτοιο. Απλώς σήκωσε το μπουκάλι της Budweiser, το κράτησε για μια στιγμή μπροστά στα χείλη του και ήπιε μια γουλιά.

Ο ψηλός τύπος δίπλα μας του χτύπησε τον ώμο και τα μάτια του Τζο φωτίστηκαν –τον αναγνώρισε–, οπότε προφανώς η κουβέντα μας είχε τελειώσει. Αλλά, προτού προλάβω να φύγω, στράφηκε πάλι προς το μέρος μου. «Πώς σε λένε, είπαμε;» με ρώτησε μισοκλείνοντας τα μάτια και κοιτάζοντάς με λες και ήμουν κάποια ακίδα που προσπαθούσε να πιάσει με το τσιμπιδάκι.

«Πέρσι» απάντησα. «Άντε γεια».

Επέστρεψα στο σεπαρέ όπου η συγκάτοικός μου και ο φίλος της οργάνωναν ένα πάρτι που καθόλου δεν ήθελα να κάνουμε. «Επιτέλους» είπε η Μέγκαν καθώς χώ-

θηκα στον ξύλινο πάγκο απέναντί τους. «Δες να μας φτάσει μία τεράστια SKYY; Συν ό,τι αναψυκτικά και χυμούς πάρουμε για να την ανακατέψουμε κι ένα βαρέλι μπίρα;» Μου έδειξε ένα post-it κολλημένο στο ημερολόγιό της. «Θα μας βγει από ένα πενηντάρικο στον καθένα. Εκτός κι αν πάρουμε μόνο Red Bull για να την ανακατέψουμε».

Η Μέγκαν σπούδαζε Ιστορία της Τέχνης, αλλά πάντα φαινόταν πιο χαρούμενη όταν έκανε απλές μαθηματικές πράξεις. Κατάφερνα να αντέχω την οργάνωση και την ευταξία της επιδιόδομη σε μικροεπαναστάσεις: άφηνα ανοιχτή την οδοντόκρεμα, πλήρωνα λογαριασμούς με μικρή καθυστέρηση – όλα τόσο όσο, ώστε να ικανοποιώ μια λαχτάρα για χάος μεν, χωρίς να καταστρέψω τη φιλία μας δε. Ήταν σημαντική για μένα, κυρίως επειδή ήταν σπάνια, σαν ένα άσχημο διαμάντι.

«Το είπα στον Τρεντ αυτό που συζητήσαμε, ότι δεν θα καλέσουμε όλο τον κόσμο» είπε ρίχνοντας μια ματιά στον φίλο της καθώς έπινε μια γουλιά από το Cosmopolitan της. Ο καημένος ο Τρεντ. Ειλικρινά πίστευα ότι θα είχαν χωρίσει ως τώρα.

«Θα έρθει ο Τζόι Μόροου;» με ρώτησε ο Τρεντ με το βλέμμα στραμμένο ταυτόχρονα και στη Μέγκαν. Όταν σήκωσα τους ώμους, επέμεινε: «Μιλούσες μαζί του στο μπαρ, έτσι δεν είναι; Είμαστε μαζί στο μάθημα των Οικονομικών».

Η Μέγκαν γύρισε να κοιτάξει πίσω από τον ώμο της. «Α, ναι – ο Τζόι και η Ζόι, που και οι δύο γουστάρουν Μπόουι. Ναι, είναι ωραίοι τύποι».

Το ήξερα αυτό, ότι είχε κοπέλα. Τον κοίταξα στην άλλη άκρη του μπαρ και θυμήθηκα μια ρομαντική κομεντί που είχα δει σε μια δυστυχώς πολύ ευαίσθητη ηλικία. Ένας τύπος κοιτάζει με λαχτάρα τη βασική πρωταγωνίστρια και λέει: «Τέτοια κορίτσια γεννιούνται με γκόμενο». Με τον Τζο το θέμα δεν ήταν το τέλειο σαγόνι, τα τοξωτά φρύδια πάνω από τα μάτια του – αυτά, στην εξίσωση της ελκυστικότητας που είχα μάθει από τις ταινίες, αντισταθμίζονταν από τη γαμψή μύτη και το κενό ανάμεσα στα δόντια, τους πολύ τετράγωνους ώμους σε ένα ψηλό, κοκαλιάρικο σώμα. Το θέμα ήταν ο τρόπος που κινούσε τα χέρια και τα πόδια του, λες κι αυτή η νευρική ενέργεια ήταν ο πιο φυσικός τρόπος να τα κάνει να δουλεύουν. Το πώς χαμογελούσε τόσο εύκολα και συνοφρυωνόταν τόσο εύκολα, υποφέροντας ακούγοντας κάποιο τραγούδι σόουλ από λευκούς. Τέτοια αγόρια γεννιούνται με γκόμενα.

«Συναγερμός Αποεβα» μουρμούρισε η Μέγκαν κοιτάζοντας κάπου πίσω μου.

Ένωσα αμέσως ταραχή, αλλά δεν γύρισα. Ήξερα ότι αναφερόταν στους τύπους από το Αποεβα Music, το θρυλικό δισκοπωλείο στο Μπέρκλεϊ, όπου είχα δουλέψει στο δεύτερο έτος, προτού μεταπηδήσω στο κατώτερο ξαδερφάκι του, το Rasputin Music, λίγο πιο πάνω. Το Αποεβα ήταν μια κόλαση τίγκα στους ξιπασμένους σνομπ όπου είχα ζήσει και ένα εντελώς τρομακτικό σεξουαλικό περιστατικό, ενώ το Rasputin ήταν εντάξει, αν και βαρετό, και κανείς δεν συζητούσε ποτέ πραγματικά για τα τραγούδια ούτε κι εκεί. Πλέον δούλευα σερβιτόρα σε ένα

εστιατόριο, έπαιρνα διπλάσια λεφτά κι ένιωθα τυχερή που είχα γλιτώσει από όλους αυτούς.

«Μόνο οι προπτυχιακοί» είπε η Μέγκαν. «Ο τύπος με τις φαβορίτες κι άλλοι δύο. Όχι ο Νιλ».

Αλίμονο. Ο Νιλ δεν θα ερχόταν ποτέ σ' ένα μπαρ σαν αυτό, μερικά τετράγωνα από την πανεπιστημιούπολη, γνωστό σε όλους επειδή δεχόταν ακόμα και τις χειρότερες ψεύτικες ταυτότητες. Η ταραχή μου καταλάγιασε.

«Μήπως να τους καλέσεις στο πάρτι;» με ρώτησε η Μέγκαν ρουθουνίζοντας. «Έχεις δύο δευτερόλεπτα για να αποφασίσεις».

Τα 'χασα μ' αυτό – τους σιχαινόμουν, αλλά μπορούσα να τους μιλήσω. «Εντάξει!» φώναξα, ακριβώς τη στιγμή που οι τύποι από το Αποεβα περνούσαν δίπλα από το σεπαρέ μας χωρίς καν να με κοιτάξουν, πόσο μάλλον να μου μιλήσουν. Ο Τρεντ έβγαλε έναν σιγανό ήχο που θα μπορούσε να σημαίνει είτε λύπηση είτε κοροϊδία.

Τους αναγνώρισα και τους τρεις από πίσω. Δεν κάναμε παρέα ως συνάδελφοι· ήταν υπερβολικά απασχολημένοι προσπαθώντας να αποδείξουν την αξία τους στους πιο παλιούς της δουλειάς, στους τύπους που είχαν πείρα στα σκληρά ναρκωτικά και περίπλοκες συνθήκες διαβίωσης στο Όκλαντ. Είχε υπάρξει επίσης ένα περιστατικό κατά το οποίο ο τύπος με τις φαβορίτες με κοροΐδευε γιατί δεν ήξερα τους Brian Jonestown Massacre κι εγώ τον κατηγορήσα πως ήταν «πολύ ρηχί, χωρίς κανένα βάθος», μια άποψη που εξακολουθώ να υποστηρίζω: Η μουσική ήταν γι' αυτούς τους τύπους περισσότερο σουλ-

λογή γνώσεων παρά πηγή χαράς. Και πάλι όμως. Ένα γεια μπορούσαν να το πουν.

Η Μέγκαν με κοίταξε με μια έκφραση συμπόνιας κι εγώ της ανταπέδωσα το βλέμμα με έναν μορφασμό ευγνωμοσύνης. «Ας πάρουμε Red Bull μόνο για μας» είπα κι εκείνη χαμογέλασε πλατιά.

Ο Τρεντ άρχισε τα υπονοούμενα ότι οι δυο τους θα έπρεπε να πάνε στο σπίτι του, παρόλο που ήταν μόλις δέκα η ώρα και είχαμε βάλει τα ονόματά μας στη λίστα για να παίξουμε σάφλμπορντ. Τουλάχιστον είχα βγει λιγάκι έξω, σκέφτηκα. Τουλάχιστον δεν θα χρειαζόταν να συνεχίσω να συζητώ ποιο αναψυκτικό ήταν καλύτερο για να το αναμείξεις με βότκα. Έσπρωξε τη μισοτελειωμένη μπίρα του προς το μέρος μου πριν ακολουθήσει τη Μέγκαν, που σηκώθηκε από το σεπαρέ. Ήταν απ' αυτές τις μπίρες που έχουν μια γεύση σαν λάστιχο, παρ' όλα αυτά την ήπια βιαστικά, ξέροντας ότι ο χρόνος μετρούσε αντίστροφα στο πόση ώρα ένα κορίτσι μπορούσε να βρισκείται μόνο του σε ένα μπαρ προτού αρχίσουν να την κοιτάζουν όλοι. Προσποιήθηκα ότι παρατηρούσα ένα φωτιστικό από χρωματιστό γυαλί που κρεμόταν χαμηλά πάνω από το σεπαρέ.

«Πες ένα τραγούδι που είναι και τα δύο».

Ο Τζο στεκόταν στην άκρη του σεπαρέ.

Σήκωσα την μπίρα μου για να κρύψω το χαμόγελό μου ενώ προσπαθούσα να σκεφτώ γρήγορα. «Το “In My Life” των Beatles» είπα. «Η πρώτη ηχογράφιση με το περίεργο, γρήγορο σόλο πιάνο του Τζορτζ Μάρτιν. Τέλειο τρα-

γούδι με τέλειο σκελετό, τέλεια θεμέλια, και το έχουν πετύχει και στο νόημα».

«Εεε» είπε, φανερά απογοητευμένος από την απάντησή μου. Χώθηκε στον πάγκο του σεπαρέ απέναντί μου. «Έχω να πω ότι τα διπλά φωνητικά ήταν λάθος».

Σταύρωσα τα χέρια μου και προσπάθησα να ακούσω το τραγούδι στο μυαλό μου.

«Ο Λένον επέμενε σ' αυτά τα εφέ επειδή δεν γούσταρε τη φωνή του» είπε. «Αλλά είναι τόσο προσωπικό τραγούδι – θα έπρεπε να νιώθουμε πως είναι ολομόναχος και μας τραγουδάει, έτσι δεν είναι;»

«Καλά, δεν έχει και καμιά χορωδία από πίσω» είπα. «Ο Τζον μόνος του είναι, απλώς πολλαπλασιασμένος».

«Α, μπα; Σε φάση ότι έχει πολλαπλές προσωπικότητες;» Χαμογέλασε ειρωνικά. «Κάτι μουσικογράφοι λένε τέτοιες μαλακίες».

Άρχισα να σκέφτομαι μήπως είχε δίκιο για το τραγούδι, αλλά ήθελα να έχω τον τελευταίο λόγο: «Το “Κάτι μουσικογράφοι λένε τέτοιες μαλακίες” μοιάζει με τις μαλακίες που λένε κάτι φοιτητές».

Με κοίταξε πάνω από το ποτήρι του, χαμογέλασε αχνά και ήπιε μια γουλιά. «Πάντως είναι τέλειο τραγούδι» είπε. «Κι αυτό έχει μεγαλύτερη σημασία».

«Έτσι λες;»

Συνεχίσαμε να μιλάμε και δεν μπορούσαμε να σταματήσουμε. Ο χρόνος είχε γίνει σαν τσιχλόφουσκα που τεντώνεται, απλώνεται και κολλάει. Διαλέγαμε τραγούδια με τη σειρά και, εντελώς μαγικά, το τζουκμπόξ τα έπαι-

ζε όλα. Όσο περισσότερο μιλούσαμε για μουσική, τόσο πιο μεγάλη αποδεικνυόταν η κοινή μας βάση, μέχρι που έφτασε να μοιάζει ατελείωτη – ίντι ροκ, Elephant 6, όλη η δεκαετία του '80 και καμία ντροπή για τα απολαυστικά ποπ τραγούδια. Όταν τελειώσαμε τα ποτά μας, εξαφανίστηκε για λίγο, αφήνοντάς με να αναρωτιέμαι, αλλά επέστρεψε με μια γεμάτη κανάτα και δυο καθαρά ποτήρια και ξαναπιάσαμε την κουβέντα. Το σεπαρέ ήταν σαν ένα μικρό δικό μας δωμάτιο, κλειστό από τις τρεις πλευρές από τον τοίχο και τις ψηλές ξύλινες πλάτες των πάγκων. Το υπόλοιπο μπαρ –σκοτεινό, θολό, γεμάτο «κανονικούς» ανθρώπους– το κοιτούσαμε αραιά και πού, σαν από μεγάλη απόσταση.

Χωρίς να το κάνω μεγάλο θέμα, τον κάλεσα στο πάρτι, αλλά μου είπε ότι ήταν τα γενέθλια του μπαμπά της Ζόι. «Την ξέρεις τη Ζόι;» με ρώτησε σκύβοντας προς το μέρος μου – τα φρύδια του πιο χαλαρά τώρα.

«Όχι». Η Ζόι ήταν το κλασικό εναλλακτικό, κομψό πανκ κορίτσι: πάρα πολύ αδύνατη, με στενούς γοφούς, κολλητά μπλουζάκια, πλατφόρμες και βαμμένα ξανθά μαλλιά με μαύρες ρίζες. Είχαν καταφτάσει μαζί φέτος το φθινόπωρο, μια ήδη σχηματισμένη μονάδα, με μεταγραφή στο δικό μας τρίτο έτος από κάποιο προαστιακό πανεπιστήμιο, και οι δύο στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών.

«Μου φαίνεται...» Κοίταξε τριγύρω στο μπαρ για μια στιγμή προτού στρέψει ξανά το βλέμμα του σ' εμένα. «Μου φαίνεται ότι εγώ και η Ζόι είμαστε σαν ένα τέλειο κομμάτι. Έχουμε ανάγκη αυτό το πλαίσιο – την οικογένε-

νεια, τους φίλους, την πόλη μας. Δεν είμαι σίγουρος για τα θεμέλια της σχέσης μας».

Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να νιώσω ενοχές, λες κι έφταιγα εγώ για το πρόβλημα που είχε εντοπίσει με την κοπέλα του. Μετά ένιωσα έναν ξαφνικό τρόπο στη σκέψη ότι μπορεί να ήταν διαθέσιμος, γιατί ήξερα πως κάτι τέτοιο θα με έβαζε σε μια κατάσταση που μου ήταν αδύνατον να διαχειριστώ. Οπότε επιχείρησα να το μαζέψω: «Ένα τέλειο κομμάτι δεν είναι μικρό πράγμα! Ένα τέλειο κομμάτι μπορεί να είναι τα πάντα! Έλιωνες με το “Sara Smile” προτού αρχίσω τις φλυαρίες μου!».

Ένευσε καταφατικά περνώντας τον αντίχειρά του πάνω από κάτι αρχικά που ήταν χαραγμένα στο ξύλινο τραπέζι. «Ναι, σωστά. Όπως και να 'χει, δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς αυτή». Χτύπησε το τραπέζι σαν να είχε καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα.

Αυτό με ανακούφισε αρκετά, ώστε να ηρεμήσω κάπως. Έγειρα χαλαρά στη γωνία του σεπαρέ· έκανε κι εκείνος το ίδιο από τη δική του πλευρά. Κοίταξα τα υπολείμματα του αφρού της μπίρας που είχαν κολλήσει στο ποτήρι μου και σκεφτόμουν τον παραλληλισμό του: μια σχέση σαν ένα τέλειο κομμάτι. Είχε κάτι πολύ ωραίο αυτό, το πώς πήρε τη χαζοθεωρία μου για ένα ποπ τραγούδι και τη μετέτρεψε σε κάτι τόσο συναισθηματικό, τόσο αληθινό. Πιπίλιζα τη σκέψη στο μυαλό μου σαν καραμέλα.

Το μπαρ έκλεινε, τα μεγάλα φώτα άναψαν και το πρόσωπό του έδειχνε διαφορετικό σ' αυτό το σκληρό φως – κάτι θλιμμένο και αποφασιστικό γύρω από τα μάτια του,

σπαρακτικά ζωντανό. Ένωσα ξαφνικά ένα πελώριο κενό ψηλά στο στήθος, σαν μια πόρτα μέσα μου να άνοιγε διάπλατα.

Γλίστρησε στην άκρη του πάγκου και έγνεψε σε κάτι τύπους κοντά στην πόρτα, μετά στράφηκε πάλι σ' εμένα. «Μπορώ να σου δείξω ένα τραγούδι που δουλεύω;»

Ώστε ήταν μουσικός. Τις επόμενες μέρες θα προσπαθούσα να επεξεργαστώ αυτή την πληροφορία, θα ξανασκεφτόμουν όλη τη βραδιά και την κουβέντα μας υπό αυτό το πρίσμα, αλλά εκείνη τη στιγμή έμεινα απλώς αποσβολωμένη. Χωρίς να πω λέξη, έγραψα τη διεύθυνσή μου σε μια χαρτοπετσέτα και μετά τον είδα να σηκώνεται, να κουτουλάει κατά λάθος στο κρεμαστό φωτιστικό, να κουμπώνει ένα φθαρμένο ναυτικό παλτό. Εγώ παρέμεινα καθιστή.

«Με ποιον ήρθες;» ρώτησε.

«Α, με κάποιους που με ανέχονται» είπα. «Έφυγαν».

«Έρχεσαι μαζί μας τότε;»

«Μπα» είπα κι αμέσως κατάλαβα ότι χρειαζόμουν μια δικαιολογία. «Δεν κάνω παρέα με μουσικούς».

«Και γιατί έτσι;» ρώτησε γελώντας, περπατώντας προς τα πίσω, προς την πόρτα.

Γιατί με κάνουν να ζηλεύω αφόρητα. «Γιατί πάντα με απογοητεύουν» είπα, πράγμα που ήταν επίσης αλήθεια.

Ύψωσε τη χαρτοπετσέτα σφιγμένη στη γροθιά του. «Αποδέχομαι την πρόκληση!»

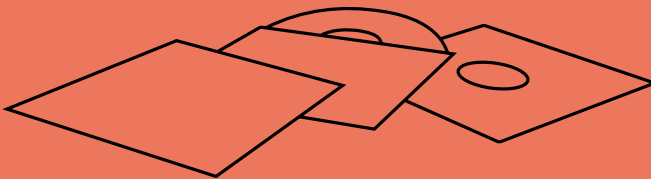
Έμεινα στο σεπαρέ ώσπου κάποιος μάζεψε τα άδεια ποτήρια και το αίσθημα της έκπληξης άρχισε να μετατρέ-

πεται σε προσμονή. Το τραγούδι του θα ήταν σίγουρα είτε μέτριο είτε χάλια, αλλά διασκέδαζα αναλογιζόμενη τις πιθανότητες όπως και να 'χε: Ψιθυριστή ακουστική κιθάρα; Κάτι ψιλοηλεκτρονικό όλο μπλιπ και μπλουπ; Στον δρόμο για το σπίτι αγόρασα ένα κομμάτι πίτσα και το έτρωγα περπατώντας ενώ τα λάδια έσταζαν από τις άκρες ενός ακατανόητου χαμόγελου που για κάποιον λόγο δεν μπορούσα να σταματήσω.

Παρασκευή βράδυ, φθινόπωρο του 2000. Σε ένα μπαρ λίγα τετράγωνα μακριά από το πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϊ η Πέρσι Μαρκς μιλάει πάλι για μουσική. Στο τζουκμπόξ παίζει Hall and Oates κι εκείνη, που δεν έχει κανένα ταλέντο στη μουσική, αλλά έχει άποψη για οτιδήποτε σχετίζεται με αυτήν, επιδίδεται σε αυτό που ξέρει ότι είναι η πιο ενοχλητική της συνήθεια: δεν μπορεί να σταματήσει να αναλύει υπερβολικά το τραγούδι. Απόψε όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Δίπλα της στο μπαρ βρίσκεται ο συμφοιτητής της Τζο Μόροου, ταλαντούχος μουσικός με στόφα σταρ, ο οποίος θα μπορούσε να την ακούει να μιλάει όλη νύχτα.

Ο Τζο καταλήγει να ζητά τη γνώμη της Πέρσι για τα τραγούδια του και το αποτέλεσμα είναι η έναρξη μιας συνεργασίας που θα διαρκέσει χρόνια, θα πυροδοτήσει νέες, παθιασμένες επιθυμίες και θα οδηγήσει τον Τζο στον δρόμο προς τη φήμη. Όμως όλο αυτό θα τους πληγώσει και τους δύο, παγιδεύοντάς τους σε ρόλους που κανείς τους δεν ήθελε.

Παρασύροντάς μας σε ένα ταξίδι από τα μπαρ του Μπρούκλιν στις σκηνές του Σαν Φρανσίσκο, το βιβλίο μιλά για το ταλέντο, τις εμμονές, τις υποχωρήσεις, και κυρίως για την ανάγκη που έχει ο καθένας μας να ακουστεί. Με σάουντρακ τις μεγαλύτερες επιτυχίες αλλά και τα λιγότερο γνωστά τραγούδια της δεκαετίας του 2000, με τις μουσικές γνώσεις και τον ρομαντισμό του *High Fidelity*, τα *Κρυφά Διαμάντια* είναι ένα ερωτικό γράμμα στους μιλένιαλ και στην ίδια τη μουσική.

Ακούστε τη λίστα
του βιβλίου στο
Spotify

ISBN: 978-618-03-4544-5

9 786180 345445

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84544

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book